

Bože, modlila se Effie v duchu. *Zbav mě tohoto fae a já dám v neděli do sbírky něco navíc.* „To je od vás milé,“ řekla velmi pomalu nahlas, „ale raději si své problémy řeším sama. Máma mi vždycky říkala, že to formuje charakter.“

Lord Blackthorn vypadal tak zklamaně, že ho téměř litovala. „Byl jsem si tak jistý, že to vyjde hned napoprvé,“ povzdechl si. „Byl jsem přesvědčený, že máte nějaký strašný problém, který bych mohl vyřešit. Avšak...“ jeho oči se zvědavě rozzářily, „... mohu se zeptat, *proč* jste plakala, slečno Euphemie?“

Polkla. Byla si jistá, že když mu poví o svých problémech, nevzejde z toho nic dobrého, ale ty podivné zelené oči se na ni stále upřeně dívaly. Slova jí vystoupila do krku a bez jejího svolení se vyvalila z úst. „Do někoho jsem se zamilovala,“ hlesla chraplavým hlasem. „Bylo to ode mě strašně hloupé a dnes večer mi bylo připomenuto, že on mě nikdy milovat nemůže.“

Proklínala svou pusu, že ji předběhla. *Tohle jsem nechtěla říct!* pomyslela si. *Že by už na mě použil nějakou magii?*

„To je strašné,“ povzdechl si lord Blackthorn takovým tónem, že Effie nevěděla, zda je potěšen, nebo jestli s ní opravdu soucítí. „Proč vás nemůže milovat, slečno Euphemie? Vypadáte jako naprosto úžasná lidská bytost. Máte svou vlastní bohatou duši i všechny své původní prsty!“

Effie se opět pokusila mlčet, jenže lord Blackthorn podivně zdůraznil slabiky jejího jména a jejich zvuk se jí dotkl až někde hluboko v duši, kde ji donutil vyslovit tu zcela nešťastnou odpověď.

„Je to syn barona, můj pane,“ vyhrkla. „A já jsem jen služebná. Žádný baronův syn si nikdy nevezme služebnou. To se prostě nedělá.“ Lord Blackthorn vypadal tímto prohlášením strašně zmatený, a tak Effie ještě dodala: „Bylo by to jako... jako kdybyste mi prokázal laskavost, aniž bych vám za to zaplatila.“

Toto doplnění vneslo do jeho očí světlo porozumění a lord moudře přikývl. „Chápu,“ řekl potom. „Och, jaký problém. Jaký *pozoruhodný* problém!“ Zářivě se usmál. „Přesně ten druh problému, který vyžaduje tu nejpozoruhodnější pomoc!“

„Myslím, že na tohle žádná pomoc není,“ namítla Effie opatrně. „Opravdu, to je v pořádku. Už se cítím lépe.“

Lord Blackthorn nad ní zavrtěl hlavou. „Ale ta věc je přece jednoduchá!“ ohradil se. „Povězte mi, slečno Euphemie, koho by si normálně vzal syn barona?“

Effie opět pocítila neodolatelnou potřebu odpovědět. Sevrěla rty a soustředila se, aby se ovládla a neodpověděla, jenže slova z ní stejně vyletěla. „Oženil by se s někým, jako je on sám, můj pane,“ vyhrkla bez dechu. „Možná s dcerou barona, nebo – ach, *sakra!*“

Mohlo za to její jméno, uvědomila si Effie nešťastně. Sdělila tomu proklatému fae své jméno, než poznala, co je zač. Matně si vzpomínala, že skřítkci mohou s lidským jménem dělat strašné věci. *Už jsem to pokazila*, pomyslela si s rostoucí hrůzou. *To je ale nespravedlivé! Zpočátku jsem přece nemohla vědět, kdo to je!*